

ת"פ 60591/01/14 - מדינת ישראל נגד ש ב

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 60591-01-14 מדינת ישראל נ' ב
בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
ש ב
מדינת ישראל

23 מרץ 2015

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד הגר אמר מהסנגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. הנאשם והמתלוננת התגרשו כשנה ומחצה לפני האירוע נשוא כתב האישום. לפי כתב האישום במועד הרלוונטי התגוררה המתלוננת בביתה בעיר רחובות, יחד עם שלושת ילדיהם המשותפים של בני הזוג (להלן - "הבית"). במהלך שמיעת הראיות התברר, כי מאז גירושיהם, חזרו בני הזוג לסירוגין לחיות זה עם זה, כאשר בעת שמיעת הראיות בתיק, חיו יחדיו.

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").

3. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 27.8.13 בשעה 20:00 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לבית ונשכב על הספה בסלון. הנאשם התעלם מבקשתה של המתלוננת שיעזוב את הבית ויצא לשבת בגינת הבית. המתלוננת פנתה לישון בשעה 01:45 או בסמוך לכך. בשעה 02:20 לערך, ניגש הנאשם למיטתה של המתלוננת. המתלוננת הבהירה לנאשם כי אין היא חפצה שישן בסמוך לה, ובתגובה אמר הנאשם למתלוננת: "אני לא שואל אותך מצדי תעופי מפה" והתיישב על רגלה של המתלוננת. המתלוננת נסתה להדוף את הנאשם ובהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שהעיק את המזרן יחד עם המתלוננת. כתוצאה מכך, נחבלה רגלה של המתלוננת בברזל המיטה.

4. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וטען, כי הוא מתגורר בבית עם המתלוננת ולא היתה לו כל סיבה לעזוב את הבית לדרישת המתלוננת. עוד טען שכאשר המתלוננת בקשה ממנו לעזוב את חדר השינה, לקח את המזרן שלו ואת חפציו, על מנת לישון בסלון.

גדר המחלוקת

5. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק היא מחלוקת עובדתית ממוקדת - האם הנאשם תקף את המתלוננת ביום 27.8.13, בכך שהעיף את המתלוננת כאשר לקח את המזרן?
6. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת, שהיא גרסה עקבית והגיונית. לפי גרסתה, היא והנאשם לא היו יחד בעת הרלבנטית לכתב האישום. היא התגוררה באותה העת בבית לפי הסכם הגירושין, כאשר הנאשם התגורר בדירת הוריו בירוחם. המתלוננת לא ראתה את הנאשם כשבועיים לפני האירוע נשוא כתב האישום, והוא נכנס לבית כאשר לא היתה שם. המתלוננת דרשה מהנאשם לעזוב. לאחר שהלכה לישון, הנאשם הגיע למיטה והיא דרשה ממנו שלא ישן איתה. כאשר נכנס למיטה, ניסתה להיזז עם רגליה. לדבריה, גם אם שיקול הדעת של המתלוננת בהקשר זה היה מוטעה, היא פעלה מתוך לחץ ומצוקה כאשר הנאשם נכנס למיטתה בניגוד לרצונה. בתגובה הנאשם הרים את המזרן והעיף אותה. כתוצאה מכך, נחבלה ברגלה מהקרח של המיטה. המתלוננת לא הגזימה בתיאוריה וניכר גם כי אין לה כל אינטרס להעליל על הנאשם. המתלוננת העידה מתוך כאב ובקשה כי לא יאונה כל רע לנאשם.
7. חיזוק לגרסת המתלוננת ניתן למצוא בעדויות השוטרים, אשר הגיעו לבית בסמוך לאחר האירוע. לפי הדיווח של השוטר אליאל אסולין, המתלוננת ספרה שהנאשם הפך עליה את המזרן וכתוצאה מכך נחבלה ברגלה. השוטר התרשם כי המתלוננת מפוחדת וכן הבחין בנפיחות ברגלה. גם השוטר מאור תחיא דווח כי המתלוננת היתה נסערת ובמצוקה. עוד טענה באת כוח התביעה, כי המתלוננת מקדה גרסתה בכך שהנאשם העיף אותה מהמזרן ולא טענה, כי הנאשם הכה אותה. אם וככל ששוטרים רשמו מפיה כי הנאשם הכה אותה, הרי שמדובר בפרשנות שלהם, ותו לא.
8. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי אין ליתן אמון בגרסתו של הנאשם שהיא גרסה נעדרת הגיון. הנאשם טען בעדותו כי חזר לחיות עם המתלוננת בתקופה נשוא כתב האישום, אולם בה בעת הודה כי המתלוננת החליפה צילינדרים מספר פעמים וכי לא היה לו מפתח לבית. הנאשם גם הודה בבית המשפט כי לפי הסכם הגירושין, רשאי היה להיות בבית רק בהסכמת המתלוננת, ולמרות שהיא לא רצתה בכך, נכנס למיטתה. עדותו של הנאשם כי המתלוננת דחפה אותו לרצפה היא עדות כבושה, כאשר אין לה זכר קודם לכן. הנאשם גם מסר בעדותו עדות כבושה שלפיה שכח את המפתח בבית הוריו באותו היום.
9. באת כוח הנאשם טענה, כי יש לזכות את הנאשם, משום שהמתלוננת עצמה העלתה את הספק שמא החבלה לא נגרמה לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם.
10. לטענת באת כוח הנאשם, אין ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת. המתלוננת עצמה תקפה את הנאשם קודם לכן במקום להגיש תלונה נגדו או לפנות לבית המשפט. המתלוננת לא ציינה זאת בפני השוטרים שהגיעו לבית. המתלוננת גם מסרה למוקד 100 כי הנאשם הכה אותה, בעוד שלאחר מכן הכחישה זאת ואמרה כי הנאשם אף הפך את המזרן עליה. המתלוננת כעסה על הנאשם משום שבאותה תקופה, שבה חזרו לחיות יחד, הנאשם נעלם למשך שבועיים. לטענת באת כוח הנאשם גרסת המתלוננת באשר לאירועים בתוך החדר גם איננה הגיונית. המתלוננת מכחישה כי הפילה את הנאשם לרצפה, ומכאן לא ברור כיצד נעמד והעיף את המזרן. אם המתלוננת שכבה על המיטה באלכסון, גם לא ברור כיצד דחפה את הנאשם עם ידיה ורגליה. לטענתה, בכיה של המתלוננת במהלך עדותה נובע מהכאה על

חטאה בכך שהגישה תלונה שאיננה מוצדקת.

11. עוד טענה, כי רק שוטר אחד שהגיע לבית ציין כי ראה חבלה ושני שוטרים נוספים לא ציינו כל חבלה, ויש בכך כדי לפגוע במהימנותה של המתלוננת.
12. באת כוח הנאשם הוסיפה וטענה, כי יש ליתן אמון בגרסתו של הנאשם. הנאשם לא תיאר במשטרה שהמתלוננת תקפה אותו על מנת שלא להכפישה ולא לסבך את אם ילדיו. יש בכך כדי לחזק את מהימנותו.
13. לחלופין טענה באת כוח הנאשם, כי אם בית המשפט יחליט שהנאשם ביצע את המעשה המיוחס לו, יש לקבוע כי עומדת לו הגנה של זוטי דברים ולפטור את הנאשם מאחריות פלילית, משום שמדובר במקרה פעוט וקל ערך בהיבט הציבורי.

דין והכרעה

מהימנות הצדדים

14. ההכרעה העובדתית בתיק מבוססת רובה ככולה על הערכת מהימנותם של הנאשם ושל המתלוננת. עם זאת, הגרסאות כפי שנמסרו בבית המשפט אינן כה רחוקות זו מזו, ויש בהן הרבה מן המשותף. למעשה, המחלוקת העובדתית העיקרית עניינה בשאלה, אם הנאשם לקח את המזרן, כאשר המתלוננת שוכבת עליו ובכך העיף אותה, או שמא לקח את המזרן כאשר המתלוננת שוכבת על מזרונה שלה.
15. אפתח בתיאור גרסאותיה של המתלוננת והערכת מהימנותה של המתלוננת. מסרה מספר גרסאות באשר לאירוע: למוקד 100 מסרה תיאור ראשוני; לשוטרים שהגיעו לבית בסמוך לאחר שהזעיקה את המשטרה; לשוטר תחיא, אשר גבה ממנה הודעה בבית; ובמסגרת עדותה בבית המשפט.
16. מהאזנה לקלטת מוקד 100 עולה, כי המתלוננת התקשרה כאשר היא לוחשת ובקשה להזמין משטרה. כאשר המתלוננת נשאלה מה אירע ענתה: "אלימות" ואשרה כי מדובר באלימות בתוך המשפחה. המוקדנית היא ששאלה "מי הכה אותך" ובתגובה ענתה המתלוננת "בעלי העיף אותי מהמיטה" (ת/2; ת/3).
17. מיד בסמוך לאחר שהמתלוננת הזעיקה את המשטרה, הגיעו למקום השוטר אליאל אסולין יחד עם המתנדב שלמה הורוביץ.
18. השוטר אסולין מסר בעדותו, כי הגיע לבית, מצא את הנאשם שוכב על מזרן, הנאשם קם והשיב כי אינו יודע מה קרה, משום שקם זה עתה משינה. המתלוננת מסרה, כי הנאשם הגיע בשעת לילה מאוחרת, נכנס לחדר השינה והיא התעוררה בבהלה ושאלה מה קרה. בתגובה הפך הנאשם עליה את המזרן וכתוצאה מכך נחבלה ברגלה. השוטר אסולין מציין כי ראה שרגלה של המתלוננת נפוחה ביחס לרגל השניה. לדבריו, המתלוננת נראתה מבוהלת ומפוחדת ואמרה שאינה רוצה להישאר יחד עם הנאשם בבית. עוד ציינה, כי החליפה את המפתח מספר פעמים כדי למנוע ממנו כניסה, אולם הוא לוקח מפתחות מהילדים (פרוטוקול הדין, בעמ' 6).

19. המתנדב הורוביץ מסר בעדותו, שכאשר הגיעו לבית, ראו את המתלוננת ונראה היה כי בכתה והיתה נסערת. המתלוננת אמרה שהבית שייך לה וספרה, כי הנאשם הגיע בסביבות 17:00. בשעה 02:20 לערך נכנס לחדר השינה והוריד את המזרן מהמיטה, כך שהעיף אותה והיא נפלה וקבלה מכה ברגל. עוד מסרה המתלוננת, כי היא חוששת מהנאשם. המתנדב הורוביץ אישר כי לו היתה המתלוננת מוסרת כי דחפה את הנאשם היה רושם זאת. גם ציין, כי לו היה רואה חבלה, היה מציין זאת (**שם**, בעמ' 21 - 22).
20. את הודעתה של המתלוננת גבה השוטר תחיא בביתה. השוטר תחיא גם מילא דו"ח מסוכנות. לדבריו, הוא אינו שוטר חוקר ומכאן שלא ערך פעולות חקירה נוספות בתיק. עוד ציין, כי לו היה רואה שהמתלוננת נחבלה היה רושם זאת (**שם**, בעמ' 8 - 9).
21. הודעה נוספת ומסודרת לא נגבתה מהמתלוננת, משום שסירבה להגיע לתחנת המשטרה ולמסור הודעה ומסרה כי אינה רוצה להרע לחשוד (**ת/5**).
22. בעדותה הראשית בבית המשפט מסרה המתלוננת, כי בעת הרלוונטית לכתב האישום התגוררה בבית יחד עם ילדיה, כאשר הנאשם התגורר עם הוריו בירוחם. לטענתה, לפי הסכם הגירושין, היא היתה רשאית להמשיך להתגורר בבית עד שיימכר (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 10). המתלוננת הודתה, כי מאז הגירושין, היא והנאשם נפרדו וחזרו מספר פעמים (**שם**, בעמ' 11 - 12). אולם במועד האירוע לא היו יחד. בשבועיים שקודם לאירוע, הנאשם לא הגיע לקחת את הילדים, כפי שהיה אמור והדבר הפריע לה (**שם**, בעמ' 12 - 13). עם זאת ציינה, כי ייתכן ששבועיים לפני האירוע היו היא והנאשם יחד (**שם**, בעמ' 18).
23. לדבריה, ביום 27.8.13 הנאשם הגיע בשעות הצהריים ולקח את בתם לגינה. המתלוננת הודתה כי כעסה על הנאשם. בסביבות 20:00, בחזרתם מהגינה, בקשה מהנאשם ללכת משום שלא אמור להיות בבית. הנאשם לא התייחס לבקשתה והיא לא רצתה בלגן ליד הילדים. גם לא רצתה להוציאו בכוח ומטעם זה לא הזמינה משטרה. לדבריה, הלכה לישון רק בסביבות 01:30, משום שלא רצתה שהנאשם יהיה בבית. במיטה היו שני מזרנים נפרדים והיא שכבה באלכסון באמצע המיטה, כפי שלטענתה היא עושה תמיד. בשעה 02:30 לערך, הגיע הנאשם למיטה והיא אמרה לו שאינו יכול לישון עמה. הנאשם אמר שהוא יעשה מה שהוא רוצה ושהיא תעוף מפה. לאחר מכן התיישב לה על הרגל ובא לשכב והיא העיפה אותו עם הרגל שלה. עוד ציינה כי נסתה להזיז אותו בכל כוחה ודחפה אותו עם הידיים והרגליים, אולם לא הצליחה. לדבריה, היה "כמו אדם זר מהרחוב" ולא רצתה שישן במיטתה. לאחר מכן הנאשם קם בעצבים, לקח את המזרן והעיף אותה יחד עם המזרן לצד השני של המיטה. כתוצאה מכך קיבלה מהקרב של המיטה מכה ברגל (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 10 - 11, 14 - 15, 17).
24. המתלוננת הכחישה מכל וכל כי מסרה למוקד 100 שהנאשם הכה אותה ועמדה על כך כי אמרה להם אך שהנאשם העיף אותה עם המזרן (**שם**, בעמ' 14 ו-17).
25. המתלוננת הוסיפה כי חששה שהנאשם ימשיך להיות איתה בתוך הבית, משום שהוא היה מאוד כעוס. היא התקשרה למשטרה, משום שלא היה צריך להיות בבית וכל מבוקשה היה להרחיקו מהבית ולא רצתה בהגשת תלונה למשטרה. גם לא הגישה תלונות בעבר נגד הנאשם. עוד ציינה, כי איננה רוצה שהדברים יצאו מהקשרם משום שמדובר באב של ילדיה ואין לה כל ענין כי יקרה לנאשם משהו (**שם**, בעמ' 11 - 12 ו-16).
26. המתלוננת עמדה מספר פעמים על כך שקיבלה מכה מהמיטה, אולם לקראת תום חקירתה הנגדית הודתה, כי ייתכן ונחבלה מהמיטה בעת שנסתה לדחוף את הנאשם (**שם**, בעמ' 18).
27. מצאתי, כי גרסתה של המתלוננת באשר למעשיו של הנאשם הינה גרסה הגיונית ועקבית, וזאת הגם שהמעטה

מחלקה באירוע בגרסאות שמסרה לשוטרים. בכל הגרסאות כולן מסרה, כי הנאשם הפך את המזרן שעליה שכבה ובכך העיף אותה לצד השני של המיטה. לענין זה יש להדגיש, כי לא מצאתי כל תימוכין לטענת באת כוח הנאשם, כי המתלוננת ציינה בפני מוקד 100 שהנאשם הכה אותה. להיפך, המוקדנית היא ששאלה את המתלוננת אם הנאשם תקף אותה והמתלוננת ענתה, כי הפך עליה את המזרן. חיזוק למהימנותה של המתלוננת מצאתי, אפוא, בכך שעמדה על טענתה בהקשר זה, מבלי שידעה מה הוקלט מפיה.

28. אכן, המתלוננת לא ספרה לשוטרים את מלוא הסיפור ולא תיארה את חלקה באירוע. עם זאת, העובדה כי במהלך עדותה ספרה על חלקה, יש בה כדי לחזק את מהימנות עדותה ולא להחלישה. המתלוננת מצאה לנכון לתאר בבית המשפט את מלוא האירוע, ולא העלימה את חלקה באירועים. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש בכך שלא ספרה את הדברים במשטרה, כדי לפגוע במהימנותה.

29. גם לא מצאתי מדוע תעליל המתלוננת על הנאשם, בכלל, ומדוע תעליל עליו כי הפך עליה מזרן, בפרט. המתלוננת הודתה כי כל מבוקשה היה להוציא את הנאשם מהבית, לאחר שהגיע ללא הסכמתה. יתר על כן, גם לאחר שדרשה ממנו לצאת, לא פנתה למשטרה, משום שלא רצתה לסבכו. עם זאת, המתלוננת הדגישה, כי אין לה כל ענין בהליך הפלילי. תימוכין לכך ניתן למצוא בסירובה לבוא לתחנת המשטרה ולמסור הודעה מסודרת. גם בעדותה בבית המשפט מסרה מספר פעמים, כי אינה רוצה שיאונה לנאשם כל רע ואין לה כל ענין בהליך

הפלילי. העובדה כי המתלוננת והנאשם חזרו לחיות יחד גם היא מחזקת את הרושם שהותירה, כי אין לה ענין לסבכו בהליך הפלילי. לא מצאתי בהקשר זה לאמץ את טענת באת כוח הנאשם, לפיה המתלוננת דבקה בסיפור, משום שחששה מהליך פלילי. אם אכן היה הדבר נכון, סביר היה שהמתלוננת לא היתה מספרת בבית המשפט, מיוזמתה, את חלקה באירוע, כמי שדחפה ראשונה את הנאשם.

30. אפנה עתה להערכת מהימנותו של הנאשם.

31. בחקירתו מסר הנאשם, כי הוא מתגורר יחד עם המתלוננת בבית והיה בירוחם כשבוע בלבד לפני האירוע משום שהפסיק לעבוד וכדי "לנקות את הראש". הנאשם אישר, כי ביום 27.8.13 הגיע לבית בשעות הצהריים כאשר רק הילדים היו בבית והם פתחו לו את הבית. עוד אישר הנאשם כי יצא עם בתם לגינה וחזר בסביבות השעה 20:00, נשכב על הספה והמתלוננת דרשה כי יעזוב את הבית והוא התעלם ממנה. לדבריו, מדובר בבית שלו ומותר לו להיות בו. הנאשם הודה, כי לפי הסכם הגירושין, המתלוננת מתגוררת בבית, אולם לדבריו הם חזרו לחיות יחד. הנאשם גם הודה, כי בא למיטה של המתלוננת בסביבות 02:20 והיא לא הסכימה כי יישן במיטה. אולם, לדבריו לא אמר לה "לעוף", הוא לא התיישב על הרגל שלה ולא העיף את המזרן יחד איתה. עוד ציין, כי אך לקח את המזרן והשמיכה והלך לישון בסלון. הנאשם הודה כי המתלוננת החליפה את הצילינדר בבית "פעם פעמיים אולי", אולם הכחיש כי הוא נכנס ללא רשותה. לדבריו, הם מתגוררים יחד בבית וכל חפציו האישיים נמצאים בבית (ת/1).

32. בעדותו הראשית חזר הנאשם על עיקרי גרסתו במשטרה אולם הוסיף, שכאשר נכנס לחדרה של המתלוננת ולמיטתה, המתלוננת אמרה שהוא לא יכול לישון במיטה והחלה לבעוט בו ולדחוף אותו עם הידיים. כתוצאה מכך נפל מהמיטה, קם ולקח את המזרן, בגדים, כרית ושמיכה, והלך לישון בסלון. הנאשם טען כי אין הוא יכול להרים את המזרן כאשר המתלוננת עליו. לדבריו, המתלוננת ישנה בצד שלה וייתכן כי החבלה נגרמה לה מהמכות שהיא נתנה לו. הנאשם הוסיף, כי לא סיפר במשטרה שהמתלוננת הכתה אותו, משום שהיא אמם של ילדיו ולא רצה להתלונן עליה. אולם, לדבריו, אין זו הפעם הראשונה שבה היא מכה אותו (פרוטוקול הדין, בעמ' 24).

33. בחקירתו הנגדית מסר הנאשם, כי התגרש מהמתלוננת ללא עימותים וכי לפי הסכם הגירושין, המתלוננת

מתגוררת בבית והיא רשאית להחליט אם מותר לנאשם להתגורר עמה שם. לאחר הגירושין יצא מהבית והתגורר אצל אחותו מספר חודשים, אולם לאחר מכן חזר לבית. תחילה אמר, כי היו פרידות של חודש - חודשיים, אולם לאחר מכן ציין, כי במשך כל השנים שחלפו מאז הגירושין, למעט שלושה או ארבעה חודשים הוא מתגורר יחד עם המתלוננת (שם, בעמ' 25). הנאשם אמנם אישר שהמתלוננת החליפה את הצילינדרים מספר פעמים, אולם לטענתו זה לא "בגללו" אלא בשל כך שהילדים אבדו את המפתחות (שם, בעמ' 26 - 28). תחילה טען כי אינו זוכר אם המתלוננת דרשה ממנו לעזוב את הבית בשעה 20:00. עם זאת, לאחר שענין בהודעתו במשטרה, הודה כי אכן דרשה זאת ממנו (שם, בעמ' 26). בהמשך לכך אף הוסיף ואמר, כי המתלוננת דרשה ממנו לעזוב את הבית רק בשעה 20:30 ולא קודם לכן (שם, בעמ' 29). תחילה גם טען הנאשם, שכאשר לקח את המזרן, הסתכל כל הזמן על המתלוננת, אולם לאחר מכן ציין כי אינו זוכר אם "היתה שניה" שבה לא ראה את המתלוננת. עם זאת, הנאשם הכחיש מכל וכל אפשרות שהרים את המזרן ובטעות העיף אותה והיא קבלה מכה ברגל (שם, בעמ' 31).

34. מצאתי כי עדותו של הנאשם מעלה מספר תמיהות: אם אכן הסכימה המתלוננת כי הנאשם יתגורר בבית באותה תקופה, מדוע אמרה לו שיעזוב את הבית? אם לפי הסכם הגירושין המגורים של הנאשם בבית היו נתונים לשיקול דעתה של המתלוננת, מדוע לא עזב את הבית כאשר דרשה זאת ממנו? אם המתלוננת דחפה אותו מהמיטה עם רגליה וידיה עד שנפל לרצפה, כיצד ייתכן שמיד חזרה למזרן שלה, כך שלא נותרה שכובה על גבי המזרן שלו? האם ייתכן שהנאשם לקח את המזרן ובה בעת הסתכל כל הזמן על המתלוננת?

35. יתר על כן, התרשמתי גם שהנאשם ניסה ליפות את תיאור יחסיו עם המתלוננת באותה תקופה. לכך נמצאו תימוכין במספר היבטים: במשטרה ציין כי למרות הגירושין הוא והמתלוננת חזרו לחיות יחד. לעומת זאת, בעדות בבית המשפט מסר תחילה כי היו פרידות של "חודש, חודשיים" אולם לאחר מכן ציין שסך הכל נפרדו במשך כל השלוש שנים שבהם הם גרושים לשלושה או ארבעה חודשים. תיאורים אלו אינם עולים בקנה אחד זה עם זה. לא ייתכן שבה בעת שנפרדו מספר פעמים לחודש - חודשיים כל פעם, סך הכל היו פרודים שלושה או ארבעה חודשים; בעוד שבמשטרה הנאשם הודה אך כי המתלוננת החליפה פעם או פעמיים את הצילינדר ולא הסביר מדוע, בעדותו הודה כי החליפה את הצילינדר מספר פעמים, אולם לטענתו זאת משום שהילדים אבדו מפתח; אם הנאשם לא זכר שהמתלוננת דרשה ממנו לעזוב את הבית כאשר חזר מהגינה, כיצד ייתכן שדייק בהמשך ואמר כי זה אירע בשעה 20:30. אין זאת אלא שמלכתחילה לא רצה הנאשם להודות שהמתלוננת דרשה ממנו לעזוב את הבית.

36. כאשר אני מעמידה את העדויות שנשמעו זו מול זו, מצאתי כי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת. התיאור שמסרה המתלוננת הינו קוהרנטי ועקבי, כאשר פרטי הגרסה מתיישבים זה עם זה לכדי רצף אחד והגיוני. לפי תיאור זה הנאשם חזר הביתה לאחר שלא היה כשבעיים בבית. המתלוננת דרשה ממנו לעזוב, אולם הוא נותר בבית. בשעה 02:20 לערך נכנס הנאשם לחדרה של המתלוננת ולמיטתה, כאשר היא שוכבת באלכסון. בתגובה לכך דחפה המתלוננת את הנאשם עם ידיה ורגליו. בעקבות זאת, הנאשם לקח את המזרן, כאשר המתלוננת עליו. כתוצאה מכך, העיף הנאשם בעקיפין גם את המתלוננת. למעשה, הנאשם אישר את חלקה הארי של הגרסה. הנאשם אישר כי הגיע הביתה לאחר שלא היה בו, וזאת למרות שטען שמדובר בשבוע בלבד. הנאשם אישר כי המתלוננת דרשה ממנו לעזוב את הבית. הנאשם אישר כי נכנס לחדרה ולמיטתה בלילה. הנאשם אישר כי המתלוננת דחפה אותו עם רגליה וידיה, אם כי טען שנפל לרצפה. הנאשם גם אישר כי לקח את המזרן, אלא שלטענתו לא העיף את המתלוננת.

37. כפי שכבר קבעתי, מצאתי מספר סתירות ותמיהות המתעוררות בקשר לגרסתו של הנאשם, אשר אינן מאפשרות לי ליתן אמון בנאשם. יתר על כן, קשה לי להניח כי הנאשם לא הגיב כלל למעשיה של המתלוננת. אולם, וזה העיקר, לא מצאתי כל טעם מדוע תעליל המתלוננת על הנאשם בהקשר זה. האפשרות כי המתלוננת תמציא דווקא גרסה מפלילה, שלפיה הפך הנאשם את המזרן עליה, היא כה רחוקה ומרחיקת לכת, עד שהיא בלתי מתקבלת על

הדעת. לכך יש להוסיף, שהמתלוננת לא הפריזה בגרסתה, לא הוסיפה היבטים מפלילים בעת עדותה, הודתה כי ייתכן שקיבלה מכה בעת שהיא דחפה את הנאשם. המתלוננת גם חזרה והדגישה במשטרה ובבית המשפט, כי אין רצונה שיאונה לנאשם כל רע, והתנהגותה מעידה על כך.

זוטי דברים

38. מהממצאים אליהם הגעתי מתבקשת המסקנה, כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו. אדם הלוקח מזרן שעליו אדם ובכך מעיף אותו, מקיים את יסודות עבירת התקיפה, משום שמדובר בהפעלת כוח על גופו של אדם בעקיפין, וזאת הגם שמדובר בעבירת תקיפה במדרג נמוך.

39. האם ניתן לראות במעשהו של הנאשם "זוטי דברים", כטענת באת כוח הנאשם?

40. לפי סעיף 34 לחוק העונשין:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה אם לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו ותוצאותיו והאינטרס הציבורי המעשה הוא קל ערך".

41. הסייג של "זוטי דברים" משקף את הכלל העתיק והידוע, שלפיו המשפט אינו עוסק בזוטות (De Minimis). ההגנה של זוטי דברים תחול כאשר העבירה בוצעה, אולם הנזק לענין הציבורי הוא כה פועט עד שפליליותו נעלמת (יעקב קדמי **על הדין בפלילים** (מהדורה מעודכנת, תשס"ה-2004) חלק ראשון, עמ' 555). מנוסחו של סעיף 34 עולה כי ההגנה של 'זוטי דברים' מבוססת על ארבעה: טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאות המעשה והאינטרס הציבורי להחלת ההגנה (ראו: ג'ודי ברודר "תיחומו של סייג זוטי הדברים לאור לשונו של סעיף 34 לחוק העונשין" **מחקרי משפט כא** 495 (2005); יורם רבין ויניב ואקי **דיני עונשין** ב, פרק 28 (מהדורה שלישית (2014)).

42. הרציונל שביסוד ההגנה הוא הכרה במקרים שבהם אין זה ראוי להטיל על אדם אחריות פלילית, למרות שמבחינה טכנית התקיימו יסודות העבירה (ע"פ 6696/96 **כהנא נ' מדינת ישראל**, עמ' 315 (2.3.98); ע"פ 4596/98 **פלונית נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 145, בעמ' 187 (25.1.00); ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיא**, בעמ' 23 (8.12.99)).

43. הגעתי למסקנה, כי אין המקרה דנן מתאים לאמות המידה של הגנת "זוטי דברים". המתלוננת היתה רשאית לדרוש מהנאשם לצאת מהבית, משום שלפי עדויות הצדדים, מגוריו של הנאשם בבית היו מותנים בהסכמתה. מכאן, שמלכתחילה הנאשם לא היה זכאי, כטענתו, לשהות בבית ולהיכנס למיטתה. אין כבר ספק, כי המתלוננת דחפה את הנאשם ברגליה ובידיה, לפני שהפך עליה את המזרן. אולם זאת עשתה משום שהנאשם נכנס למיטתה בניגוד להסכמתה, ולאחר שדרשה ממנו לעזוב את הבית ושלא להיכנס למיטתה. גם אם המתלוננת עשתה שימוש בכוח בלתי מוצדק בנסיבות אלו, על מנת להוציא את הנאשם מהמיטה, לא היה בכך כדי להצדיק את השימוש בכוח נגדי. האופן שבו לקח הנאשם את המזרן כאשר המתלוננת שוכבת עליו מעיד על התייחסות משפילה ומבזה של הנאשם כלפי המתלוננת, תוך החפצתה והבעת חוסר ענין בתוצאות מעשיו. מכאן, כי טיב המעשה ונסיבותיו אינם הולמים החלטה של ההגנה.

סוף דבר

44. הוכח במידה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם תקף את המתלוננת ביום 27.8.13, בכך שהפך עליה את המזרן. עם זאת, לא הוכח שכתוצאה מכך נחבלה המתלוננת, משום שהיא עצמה הודתה שייתכן והחבלה נגרמה מדחיפתה את הנאשם.

45. לאור האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

46. מי ייתן ובני הזוג, אשר שבו להתגורר יחד, ימצאו שלוה וחיים משותפים מאושרים, יחד עם ילדיהם, ולא יזקפו זה לחובת זו את קיומו של ההליך הפלילי ותוצאותיו.

ניתנה והודעה היום ג' ניסן תשע"ה, 23/03/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

החלטה

נדחה לטיעון לעונש ליום 31.3.15 שעה 15:00.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

**ניתנה והודעה היום ג' ניסן תשע"ה,
23/03/2015 במעמד הנוכחים.
אפרת פינק , שופטת**

קלדנית/יפה

הוקלדעלידיפהמדלה